

Gyveno kitados čia, kur mes dabar gyvename, kopininkas su savo pačia. Senais laikais taip šičionykščius žmones vadino. Kopininkais. Todėl, kad prie kopų gyveno. Nebijojo vėjų nešamo smėlio. Drąsūs buvo žmonės. Taigi tam kopininkui labai sekėsi žvejoti, o jo pačiai taip pat joks darbas iš rankų nekrito: ko ėmėsi, tą greit ir gerai padarė. Tik nelaimingi anie buvo, kad neturėjo vaikučių. Patarė jiems užklydęs pakeleivis: girdi, irkitės į aną krantą, kur ažuolyne senas senutėlis šventą ugnį kursto ir žmonėms ateitį pasako. Nuplaukė žvejys su žvejiene. Iš klausė jų senutėlis ir sako: „Plaukit atgalios. Gerų žmonių norai anksčiau ar vėliau išsipildo.“

